

Bratia a sestry,

keď čítame o modlárstve, môže nám to pripadať ako niečo dávno minulé. Kto by už dnes pre nejakú sochu alebo stĺp zabíjal zvierá? Samozrejme, nikto. Čo je modlárstvo? Pripomeňme si známy výrok Jána Kalvína: „Ľudské srdce je továreň na modly.“ Kým bude človek človekom, bude si vytvárať modly. Akoby to bolo jednou zo základných črt každého človeka. Modla nemusí mať len hmotný charakter. Modla nie je niečo, čo patrí do minulosti a nás, moderných ľudí, sa to už netýka. Modla je všetko, čo sa snaží nahradiť jediného pravého Boha. Aj my si musíme veľmi pozorne strážiť to, aby sa z nás nestali modloslužobníci! Modla nás odvádza preč od pravej záchrany, ktorá je len a len v trojjedinom Bohu.

O modlách sa píše aj v Starom aj v Novom zákone. Nie je to napísané preto, aby sme videli, ako často to Izraelci pokazili. Je to napísané pre nás ako výstraha. Z biblických správ si môžeme vziať ponaučenie. Nemáme plakať nad minulosťou a rovnako nemáme žiť v snoch o krajšej a lepšej budúcnosti. Máme sa sústrediť na to, čo je teraz, ale z minulých udalostí si smieme vziať ponaučenie, aby sme sa v budúcnosti vyvarovali toho, čo je zlé.

Modla je zlá, pretože neprináša pomoc, ale presný opak. Vystihol to žalmista: *Ba aj ich modlám slúžili, a tie sa im stali osídлом; aj svojich synov obetovali, i svoje dcéry démonom, ba prelievali nevinnú krv, krv svojich synov, svojich dcér, ktoré obetovali kanaánskym modlám; a tak zem bola poškrvnená krvou.* (106, 36-38) Žalmista opisuje bláznivé konanie Izraelcov. Hľadali pomoc, ale nie u Hospodina. Od Hospodina sa odvrátili a zvolili si modly. Tie sa im stali osídлом. Nič nedávali a zároveň ničili budúcnosť. Modly im nepomohli, ale ešte ich pripravili o potomkov. Najväčšia hrozba modly je tá, že, aj keď nič nedáva, berie všetko. Pohltí celého človeka, ktorý môže až príliš neskoro zistiť, že kráčal po nesprávnej ceste. Ježiš povedal, že človek nemôže svoje srdce rozdeliť. (Mt 6, 24) Buď sa celým srdcom spoľahneme na jediného Boha alebo sa budeme spoliehať na to, čo nám v žiadnom prípade nepomôže.

Boh nezostáva nestranný. V 5. knihe Mojžišovej je opísaná Božia reakcia na ľudskú dôveru modlám takto: *Hnali Ho k žiarlivosti cudzími bohmi, ohavnosťami Ho dráždili. Obetovali démonom, ktorí nie sú Bohom, božstvám, ktoré nepoznali, novým božstvám, ktoré nedávno prišli, ktorých sa vaši otcovia nebáli. Zanedbal si Skalu, ktorá ťa zrodila, zabudol si na Boha, ktorý ťa splodil.* (Dt 32, 16-18)

Skalou, pevným a neotrasiteľným základom, je Kristus. Ježiš Kristus nezačal existovať až v nejakom roku 0. Pavol píše o Ježišovej preexistencii. Aj za starozákonnými udalosťami vierou vidíme svedectvo o Kristovi. Starozákonné zaslúbenia sa v Novom zákone naplnili. Biblia, ako jeden celok hrubšieho Starého zákona a tenšieho Nového zákona, vydáva svedectvo o Bohu, ktorý tvorí, zachraňuje a

posväcuje. Aj v Liste Filipským píše Pavol o Ježišovi: *...mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež. (2, 6)*

Môže sa to zdať neuveriteľné, ale aj samotná viera sa môže, a aj sa často stáva, falošnou a veľmi nebezpečnou modlou. Z minulosti môžeme uviesť napr. križiacky rád. Križiaci v mene Krista zabíjali ľudí. Je to podobné s novodobými mafiánmi, z ktorých sa mnohí hlásia ku kresťanstvu, a predsa nemilosrdne vraždia, kradnú a klamú. Je to až nepochopiteľné.

V súčasnosti vidíme vieru ako modlu hlavne na tzv. moslimských teroristoch. V tejto súvislosti spomeniem jednu udalosť z čias štúdia teológie. Raz na prednášku z religionistiky prišiel ako hosť pravoverný moslim, ktorý žije v Prahe. Konanie teroristov, ktorí vraždia, jednoznačne odsúdil. Povedal, že v knihe moslimov, teda v Koráne, je napísané, že kto zabije iného, ani neucíti vôňu raja. Zaujalo ma to, pretože niečo iné sa prezentuje v médiách, kde sú fanatici z nejakej sekty často mylne vydávaní za pravoverných moslimov, ktorí konajú podľa Koránu a pri bombových útokoch zomierajú s vedomím, že idú rovno do raja. Mnohí moslimovia sa od násilia dištancujú.

Aby sme neboli jednostranní, ale spravodliví, treba povedať, že fanatizmus neexistuje len v moslimských krajinách. Určite mnohí z nás majú v pamäti hrôzostrašné vyčíňanie Andersa Breivika. V roku 2011 spáchal v Nórsku sériu teroristických útokov, pri ktorých zahynulo 77 ľudí. Políciou bol označený za kresťanského fundamentalistu. Sám Breivik sa označil za kresťana, a predsa mu to nezabránilo urobiť to, čo urobil. Rabín Jonathan Sacks napísal o náboženskom fanatizme knihu s výstižným názvom „Nie v Božom mene“.

Dávajme si pozor, aby sme verili v trojjediného Boha a nie vo svoju vieru! *A tak, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol. (12. v.)* Môžeme nasledovať Krista len preto, lebo nás k nasledovaniu povolal. Môžeme spoznávať Boha len preto, lebo sa nám On sám dáva spoznávať. V každej ťažkej skúške a pokušení dôverujme Bohu. Hľadajme Božiu vôľu a naplňme svoje srdce pokorou! Ak sme o niečom silno presvedčení, skúmajme, či je to v súlade s Písmom svätým. Napomínajme sa navzájom v láske a nebudme pyšní.

Modloslužobníctvo nie je vec dávno minulá, ale živá a aktuálna. Prosme Boha, aby nás viedol, aby sme všetko konali v láske. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 2. knihe Kroník v 20. k.:

Verte v Hospodina, svojho Boha, a obstoјíte! Verte Jeho prorokom a bude sa vám darit'!
Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech háji a ochraňuje naše srdcia i naše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.